

ПРИЛЪЖНИ УЧЕНИЦИ

Иванчо и Стоенчо бѣхх двѣ съсѣдни другарчета. И двамата ходѣхх въ училището. Тѣ бѣхх съученици, много се обичахх и въ училището седѣхх на единъ чинъ. Учителтъ имъ ги обичаше много, защото и двамата си учехх много хубаво уроцитѣ и бѣхх много мирни дѣца, както въ училището, така и по улицитѣ. Иванчо и Стоенчо бѣхх нераздѣлими другарчета и въ училището и вѣнъ отъ него. Тѣ много слушахх и изпълнявахх заповѣдитѣ на учителя си. Щомъ ги пуснѣше отъ училището, учителтъ имъ задаваше да пишѣтъ уроци на плочата си за утрѣшня день. Учителтъ винаги поучаваше ученицитѣ си да бѣдѣтъ послушни и да вършѣтъ това, което имъ казва той, ако искатъ до нѣкога да станѣтъ добри хора. Той не имъ забраняваше да играятъ, но всѣкога имъ казваше да играятъ само тогава, когато си научѣтъ уроцитѣ. Така Иванчо и Стоенчо винаги изпълнявахх заповѣдта на учителя си: щомъ си отидѣхх въ къщи, ще се съберѣтъ наедно, ще си приготвѣтъ уроцитѣ за утрѣшня день, та че чакъ тогава ще отидѣтъ да си поиграѣтъ. — Така дълго врѣме Иванчо и Стоенчо се обичахх и все другарски работѣхх и играяхх нераздѣлно. Иванчо продължаваше да се труди тѣй, както се трудѣше и понапрѣдъ; а пѣкъ на